

Изъ книгитѣ на С. Свѣтлин

РУСАЛКАТА. ¹

1872
IX 8.

отъ Пушкинѣ
преводъ отъ К. Величковъ, Тлобу

Цариградъ 1868г.

ЯВЛЕНИЕ ПЪРВО.

Бръгътъ на Днѣпръ. — Воденица.

ВОДЕНИЧАРЪТЪ И ДЪЩЕРЯ МУ.

Воденчарътъ. — Ето какви сте вий младитѣ дѣвойки, сички сте глупави. Като турите на рѣка нѣкой отличенъ чловѣкъ, глѣдайте да го не испущате. Но какъ? Съ разумно и честно поведение. Употребявайте ту строгости, ту ласкане; по нѣкога, издалече, говорете му и за свадба; но пазете си най-паче дѣвическата честь. Тя е богатство безцѣнно и е както думата: като са испусне единъ пжтъ не са връща вече. Като нѣма пжкъ надѣжда за жененю, то глѣдайте поне да искарате нѣщо за васъ-си или за родителитѣ си. Кажете си: «Той нѣма да ме обича и да ме гали вѣчно.» Но защо ли говорѣж? Вий не помисляте за нѣщо добро! Видите ли го? Тоя си часъ полудявате; готови сте да испжлните сичко което той желае, готови сте цѣлъ день да стоите обѣсени на шията на любезний ви приятель; но любезний ви приятель си отива, изгубва са, и вий оставате съ ни-

(¹) Русалката, въ рускитѣ легенди, е една нимфа на водитѣ, една самодива съ дълги зелени косми, която се улавя за клоноветѣ на вжрбитѣ и се люлѣе, или плува и се лъзга по повжрхността на рѣкитѣ. Като настане ноцъ, тя излиза изъ водата и се мжчи да прави пакостъ на пжтницитѣ или на животнитѣ които ги носѣтъ, или да придумва и да погубва чловѣцитѣ като ги привлича въ идитѣ, или като ги гадаличка додѣто имъ отнеме животъ.